

MARIJINI LISTI.

XXVIII. Letnik.

Štev. 11.

1932. nov. 8.

Vrednik i izdajatelj

Klekl Jožef, vp. plehanoš v Črenšovcih, Slovenska Krajina.

PETER DOMAČIN, 1924.

Tiskar v Mariboru Ernesta v Dolni Lendavi, ki je za tiskarno odgovoren.

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga navtepenoga poprijetja 1. 1904. dec. 8., gda je ta list kak prvi pobožen slovenski list Slovcnom Slovenske Krajine do rok dani.

Vrejšje i izdava ga s dovolenjom višje cerkvene oblasti

KLEKL JOŽEF, vp. plebanoš v Črensovcih, Slovenska Krajina, Jugoslavija.

I. Cena v Jugoslaviji na skupni naslov, če najmenje pet komadov hodi na eden naslov: na mesec eden dinar, ali 12 dinarov na leto. Z tov naročninov je z ednim poštnina za kalendar Srca Jezušovoga tudi plačana. Za to naročnino dobi vsaki naročnik mesečno na lepom papiri 20 stranski Marijin List, na konci leta pa veliki kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava na srečno smrt“ brezplačno i poštnine prosto.

Cena na posamezni naslov, če na eden naslov hodi manje kak pet komadov, je 15 Din na leto. Za to ceno dobi naročnik poleg mesečnoga Marijinoga Lista ešče kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava na srečno smrt“ brezplačno i poštnine prosto na konci leta.

II. Cena v inozemstvu, to je prek mej Jugoslavije je: z Novinami i mesečnim detinskim listom: „Marijkinim Ograečkom“ letno 10⁰ Din. Kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava na srečno smrt“, dobi vsaki naročnik na konci leta brezplačno i poštnine prosto. Če se pa prek mej Jugoslavije samo Marijin List naroči, je cena toga z kalendarom Srca Jezušovoga, „Marijkinim Ograečkom“ i knjižicov „Priprava na srečno smrt“ 40 Din. na leto poštnine prosto.

Naročnina se mora proti naprej plačivati: doma mesečno, iz inostranstva pa do konca marca vse!

Važno za domače naročnike, šteri majo na skupni naslov naročen Marijin List! Naročniki, ki majo v Jugoslaviji na skupni naslov naročen Marijin List, če si naročijo vsi iz vsej far, ne samo iz edne, tudi Novine, dobijo vse naše spise: Novine, Marijin List, Marijkin Ograeček, kalendar Srca Jezušovoga i „Priprava na srečno smrt“ za 80 Din. letno, to je na mesec njim pride za plačati samo 2 D. 50 p. Najmenje 5500 bi pa moglo biti takših naročnikov. Marijin List je priloga Novin, kak i Marijkin Ograeček, šteri je priloga M. Lista.

Vredništvo i uprava M. Lista v Črensovcih, Slov. Krajina, Jugoslavija.

D A R I.

Na „Dom sv. Franciška“ v Črensovcih so darovali v dinaraj sledeči: N. iz Južne Amerike, doma na G. Bistrici, prosi za dobro Zelenje svoje dece, 45, N. Odranci, v zahvalo sv. Antoni, 10. Antolin Kata, Odranci, nabrala 64, Darivali so njej: Dominiko Jožef, Ščančar Lena, Kociper Martin, Knans Kristina, Čolik Jelena, Sečkar Ana vsaki 10 Din; Kavaš Ana, Balažic Verona, Kocper Geta, Zver Lena, vsaka 2 Din; Škafar Marija, 4, Antolin Marija, 8, Zver Treza, 5, Antolin Kata 7 Din; Prle je na izročila nabrala 23 Din. — Törnär Marija, M. Polana, prosi sv. Antona pomoč, 5, z Nedelice: Litar Agata, Lebar Agata, Gjörköš Agata, Nežić Kata, Raduha Kata, Raduha Ana, Raduha Bara, Drašković Bara, Horvat Ana, Magdič Bara vsaka 10 Din., † Kreslin Marija, Sr. Bistrica, zročila na smirnoj posteli, 100, Salaj Martin, Črensovec, 3, Farkaš Matjaš, Žižki, v zahvalo, ka stvar občuvana i dobro odana, 10, Plej Kata i Žižek Kata nabrali v Črensovcih na seni, 82-50, Bokan Marija, Dolje, 2, Škaper Franciška, Dolje, 2, Gumilar Aleksander, Vidonel, 20, Trojeredniki Vančaves, 80, Kozar Treza, Martinje, 5, Tkalec Kata, G. Bistrica, v zahvalo za dobro odažo, 60, Bedernjak Martin, Trnje, v zahvalo, 100, Šandor Gizeta, pristava Gjula, 8, Kavaš Stefan, Odranci, v zahvalo, ka stvar ozdravela, 5, Trplan Treza, Moravci, 60, Kavaš Kata, Odranci, iz Bridgeporta, prosi pomoč sv. Franciška za celo družino, 50, Kavaš Magda, prosi za srečno smrt, 10, Benković Janoš, učiteo v pokolj, Bogojina, 375, tri trgovine v Bogojini, vsaka po 2 Din., v občini Bogojini nabrala Plej Kata i Törnär Marija z Črensovec z Törnär Trezov i Horvat Maričkov z Bogojine: poldrugo vreče žita, vreče pšenice, 50 kg graha i tri metre krumplov. — Oča sirot, povrni vsem v obilnosti na tom i drugom sveti. — Odbor.

Najvekši kinč katoličancov.

Pregled zdajšnje sv. meše.

Navadno ste dozdej vsikdar po katekizmuši delili sv. mešo na štiri glavne dele. Liki zgodovinski razvoj kaže, da ma sv. meša v prvoy vrsti dva velkiva dela: pripravo i daritev. Od štirih znanih glavnih delov obsega priprava: evangelij, — daritev pa: darüvanje, spremenenje (povzdigavanje) i obhajilo, ali prečiščavanje.

Najbouše lahko primerjamo sv. mešo starokrščanskoj cerkvi, ki ma dva prostora: preddvor i svetišče, kak šče dnesden majo po mestaj cerkve kakši prostor pod zvonikom ali korom, prle kak se pride na dveri v cerkev v pravo svetišče. Te prostor je bio negda vekši i tü so bili javni spokorniki, šteri so ne smeli v cerkev. Tüdi je bio tü stüdenec za zmivanje. Te preklit je delao prehod s ceste v svetišče. Svetni šum bi naj za nas tü vtihno. V njem bi se naj pripravili, da bi zbrani stopili v svetišče. Ravno te namen ma priprava sv. meše. Zresniti i pripraviti nas šče na sv. daritev, štero bomo sledkar po dühovnikovih rokaj darüvali.

Priprava sv. meše pa ma dva dela. V prvom ide človek k Bogi, v drugom se Bog poniža k človeki. V prvom guči človek z Bogom v molitvaj, v drugom guči Bog z človekom po apoštolaj i svojem lastnom Sini (v evangeliomi).

Prvi del priprave nas zdigne po štiraj stopnicaj gori k Bogi: 1. obžalüvanje (Confiteor), 2. hrepenenje (Gospod, smiluj se), 3. slavospjev Bogi, Gloria, (Slava Bogi na višavah), 4. prošnja. — Tak smo se mi v začetki meše zdignoli z našov molitvijov do božega prestola. Naše prvo delo pri sv. meši je teda molitev.

V drugom deli priprave pride Bog Oča proti svojoj deci i nam guči: 1. po svojem božem poslanci (v lekciji), 2. po svojem lastnom Sini (v evangeliomi), 3. po svojoj Cerkvi, po namestnikaj božih — dühovnikaj v predgi. Naše drugo opravilo pri sv. meši je, da poslušamo božo reč.

Molili smo i poslušali božo reč, zdaj smo zato zadosta pripravleni na drugi velki del sv. meše, na daritev samo. Dveri

v svetišče prave daritvi dela „Jaz verjem“, ki ga moramo tū obūdiiti. (Poglednite si sliko, ki je objavljena v oktobri!)

Najpoglavitnejši del sv. meše pa ma tri stopnje. Najsvetejši del je spremenenje (podigavanje). Spremenenje je bistvo i središče sv. meše, ar se te Kristuš darūje Bogi Oči. Priprava darov, krūha i vina, je pred tem i se zove darūvanje. Za spremenenjom sledi dovršitev daritvi — prečiščavanje, ali obhajilo. Te tri stopnje ma teda daritveni del: darūvanje, spremenenje i prečiščavanje ali obhajilo. V prvih časih so med darūvanjom zaistino verniki darūvali krūh i vino. Vsakši je prineseo svoj dar na oltar, ki ga je dūhovnik posveto. Zdaj pa darūjmo bar zedinjeni z mešnikom! Pri spremenenji posveti Kristuš naše zemelske dare v nebeske, v svoje lastno Telo i Krv. Da se nam za dar, da ga moremo darūvati nebeskomi Oči kak najpopunejšo molbo, zahvalno, spravno i prosilno daritev. Pri sv. obhajili pa sprimemo isti nebeski dar v hrano.

Tri reči so, štere moramo pri toj daritvi včiniti: damo krūh i vino (zdaj skūpno z dūhovnikom), te krūh pri posvečenji podignemo, pri obhajili ga sprimemo. Pet velikih djanj zahteva od nas dobra i pobožna vdeležba sv. meše: da molimo, poslušamo, darūjemo, podignemo i sprimemo.

Premislimo šče zdaj ednok sv. mešo. V pripravi damo mi z molitvami Bogi reč i sprimemo od njega božo reč kak protidar v lekciji i evangeliomi. Pri daritvi damo mi Bogi pod podobov krūha i vina svoj dar i sprimemo pri obhajili boži dar. Med tem našim i božim dajanjom pa leži na oltari darūvani Agnjec — sam Kristuš, najdragši dar, ki ga zavolo nerazumlive bože lūbezni moremo vsikdar nebeskomi Oči darūvati kakti svoj dar v najvekše počeščenje i v odkūpitev za svoje i za grehe sveta.

Ali je ne to nekaj velikoga? Pri sv. meši se vistiniti Jakobov sen od nebeske lestvice. Angeli hodijo gori i doli pa nosijo božo reč i nebeski krūh. Pri sv. meši se spunjavlejo Jezušove reči, štere je pravo Natanaeli: „Vidili bote nebo odprto i angele bože gori i doli hoditi nad Sinom človečim.“

I mi smo bili dostakrat tak jako brezčūtni i hladni pri toj velkoj skrivnosti.

(Po Parschi.)

V svetišči je polmrak.

V svetišči je polmrak,
posvet večni je tihi:
tak tih ne vsak,
ki vsikdar čepi
med Bogom i svetom.

V svetišči je polmrak,
vūnej cestni ropot.
Svetlobni trak
je vdaro odnekod
i hitro vgasno.

V svetišči je polmrak,
križno pot moli sestra:
njoj je ednak,
ki je zamenjao pestra
mamila z Svetlobov.

V svetišči je polmrak,
molim rožni venec . . .
Poslūh moj je tenak,
Ka je povedao dūši Mladoženec?
— Da njej bo vse razložo.

Španjolska je ostala brezi svojih najbouših sinov.

Španjolski narod je najbolje pokazao svojo privrženost Jezuitom, kda jih je država razpustila.

Genlivi prizori.

Letos 2. februara je bio razpušćeni na Španjolskom Jezuitski red, šteri si je skoz nikelko stoletij med španjolskim narodom pridobo neizreklive zasluge za španjolski narod i njegovo kulturo. Ob razpuštitvi je španjolski narod pokazao, kak zna ceniti te zasluge. Brezštevilni so izpovedali svojo privrženost. Nešterne genlive prigodbice o tom nam opisavle revija „Život“, štero izdavlejo čč. oo. Jezuiti v Zagrebi.

Kda je na pr. prišeo v Comilles glas o razpuštitvi Družbe Jezušove, so poslušатели tistoga vseučilišća začnoli vsi jokati. K rektori je prišlo prek 30 bogatij meščanov, šteri so ponudili Družbi svoje hiže, da bi se naselili tam vsi profesori. I tüdi v Bilbao je vsakši katoličanec pozvao k sebi na stan po ednoga Jezuita. Dijaki tamošnjega jezuitskoga vseučilišća so skupno prijeli sv. prečiščavanje v vseučiliškoj kapeli. Eden od akademikov je na konci meo govor, kak naj vsi živijo po katoličanskom navuki, šteroga so se navčili od Jezuitov. Eden Jezuit je položo ravno 2. februara, na den razpusta, javno v cerkvi svoje zadnje oblube. Pri tom čini so bili poleg vsi vseučilišćniki. Od velkoga genotja so vsi zajokali. Zdaj je vlada prevzela to vseučilišće i je dobila na šolo samo 6 poslušalcov.

Družba je v Onji mela kolegij — semenišće. — Gda je izišeo dekret 23. januara, so lüdje prinesli raznih darov i penez. Meščani so 31. januara opravili vsi sv. obhajilo v Družbinovj cerkvi. Popoldnevi je mestni plebanoš meo poslovilno predgo i se je zahvalo Družbi za vsa dobra. Vsa cerkev je jokala. Kda so Jezuiti šli v Belgijo, so prišle za njimi cele vrste vernikov na postaje (alomaše), gde so jim küšovali roke i njim dali razne dare.

V Valladolidi bi nastanole razne demonstracije i bune, če ne bi Jezuiti sami mirili lüdstva. Nišće od Družbe je ne bio v nevoli za to, gde bi se nastano, gde bi dobo prenočišća. O kak velka je bila teškoča v tom, koga ne bi razžalostili, če njemi ponudbo odbijejo. Vrsta lüdi je včasi neposlüšna, zato so katoličani v toj nevoli napadnoli auto, gde se je vozo pokrajinski namestnik, i so skamenjom razbili okna na motori. Tü je 29. januara mro Jezuit Marcelin de la Paz v 90. leti. Zagvüšno je celi varaš bio pri njegovom pokopi. Vnožine lüdi so spevale himno sv. Ignacija.

Gda so odišli iz Salamanke Jezuiti, je prišla velka vnožina naroda na železniški kolodvor, da jim küšne roke i obsiple z cvetjom. Vsakši den je odišeo eden del Jezuitske hiše. V tom časi so komunisti šteli, da preprečijo nove poklone i so zarän zavzeli celi kolodvor. Ali sčasoma je pa prišla tak velka vnožina katoličanov, ka je komunistom včasi minola vola ustavlati se bar ednoj reči i so se včasi razišli. Celi kolodvor je odme-

vao od vzklikov i pesmi. V Belgiji so pa načelniki i celi polk vojakov dočakali Kristušove mantrnike.

V Valenciji je Družba Jezušova mela semenišče 400 poslūšatelov. Gda se je zvedilo za vladin dekret, so prišli vsi bivši poslūšатели, štiri so bili prle v semenišči, nazaj i so prevzeli vodstvo zavoda v svoje roke. A to je trpelo malo časa, samo od 2. II. do 5. II., dokeč je pripadao kolegij Družtvi. Nato pa je vlada navalila v zavod i nadomestila državne profesore. A poslūšатели? Vsi so se odselili, ar roditeli želejo, ka se njūva deca vči po katoličanskom ne pa po drugoj veri.

V Gandiji so Jezuiti meli dūhovne vaje za ženske, gda je izišeo ravno vladin dekret i potem 23. januara za moške. Ednij i drugij je telko bilo, ka je cerkev bila ščista puna. V Geroni se je vse lūdstvo dalo prečistiti od Jezuitov.

Jezuiti, štiri so ostali v Španiji zdaj po vladinom dekreti, ne smejo delovati v cerkvaj svojega reda, ali oni so svojo delavnost prenesli v farne i druge cerkvi.

Družba ma blūzi Malage veliko semenišče Miraflores del Palo. V tom semenišči so ostali poslūšalci do drugoga februara. Starejši so celo noč nikaj ne spali i so samo molili. Novi vladni predsednik je obečavao vsefele roditelom, če ostanejo njūvi sini v semenišči. Ali nieden ne je ostao. Državni profesori so se priselili, a so se včasi pa izselili, ar je zavod bio prazen, i so se njim vsi smejali i jih zasmehavali.

Gda so meščani v Villafranki de los Barros zvedili za vladin dekret, so pridrli v semenišče Družbe Jezušove i so med jokom predali Jezuitom dosta lepih darov. Pri zadnjoj meši je bila cerkev nabito puna. Na konci meše je predgao rektor semenišča, ali, da je narod začno glasno jokati, je nej mogeo dale predgati i je od genotja o. Muzquiz mogeo henjati. Vse lūdstvo je na konci o. rektori kūšūval roke. Družba je to semenišče prenesla na Portugalsko, kama so prišli tūdi poslūšатели zavoda.

V Loyoli se je na glas o vladinom dekreti nabrala tak silna vnožina lūdi, ka je bila bazilika sv. Ignacija puna. V baziliki so spevali himne na čast sv. Ignaciji, nato pa so šli pred hišo mestnoga načelnika i ga prisilili, ka je protestirao brzojavno proti vladí i proti razpūsti Družbe. Naslednji den se je začnola devetdnevnica v čast sv. Ignaciji i bazilika je bila vsikdar nabito puna katoličanov. 30. januara je velka vnožina prejela sv. prečiščavanje. Na večer se je nabralo prek 20.000 lūdi v baziliki, gde so molili i nazadnje zaspevali „Pozdravljena Kralica“. Generalni vikar je nato predgao i je morao miriti i prositi narod, naj se ne čemeri na vlado. Gda so Jezuiti odišli, je eden zdravnik šo od hiše do hiše i vsešerom postavo napis: Ne bo dugo, ka se povrnejo.

V Viktoriji so predali katoličani Jezuitom nebroj podpisov s pismom, da ne bodo prle mirūvali, dokeč se ne povrnejo nazaj. I obdarili so je z raznimi dari. Eden župnik njim je ponūdo pismeno celo svoje pohištvo, ar je ne meo penez.

Šče več bi mogli napisati. Pa što bi mogeo, da vse napiše? Lūdstvo, kmetje, meščani, polodelavci i trgovci, obrtniki i

nameščenci i pa vsa katoličanska inteligenca, vsi so se trudili, da izkažejo Držbi Jezusovoj svojo zahvalnost i privrženost. To so izrazili i mnogi socialisti i liberalci, ar so vidili, da osrednja vlada nema pravice. Pa vse glih je vlada po svojih novinah proglasila, ka je den 2. februara, den razpüsta Držbe Jezusove potekeo v prilog i odobravanje vladinoga dekreta. Odgovorimo, da kak se z dlanjov nemre pokriti sunce, tak se nemre tüdi z slüžbenimi izjavami prekriti istina.

Pokoja daj . . .

Vtihnoli so zvoki,
onemo korak.
Mirno pod oboki
spava tihi mrak.

Tajno šepetanje
bliža se z višin,
tiho koprnenje
iz nebeskih lin.

Vekov Bog v samoti
skrito tü prebiva.
V večnoj ga lepoti
moli vera živa.

Bog, v bolesti nemi
düša mi ječi.
V te gleda oko mi,
mir srce želi . . .

C.

Verne düše!

Vse spi! — Narava sama počiva. Niti edna bilka se ne zdrami v zemli. Vse je kak mrtvo. Sunce na nebi boječe pošila svoje žarke, kak bi se bojalo, ka te za mrtve sfalijo. Vse to nas spomina resnosti dnešnjega dneva — dneva vseh naših pokojnih.

Nemreš brez vsakoga čüstva iti mimo pokopališča. Že v tebi samom je ta zavest, tüdi jaz bom ednok tü počivao. To nosiš sam v sebi. Toga čüta ne moreš zamoriti, če ravno bi včasih rad.

Zvon v stolpi se oglasi. — Neka neznana sila te žene z doma. Sam ne veš, kam prav za prav. Toliko znaš, da ti doma nej za zdržati. Vsaki vdarec zvona te zove s tak žalostnim glasom, da bi se kameno srce omečilo. Vsaki vdarec te spomina na jezere pokojnih. Vsi z ednim glasom ti kričijo: „Usmili se nas“! Daj nam pomoči! Daj nam odküpnino, da bomo lahko šli k Večnomi Bogi.

A ti ostaneš za vse prošnje glühi.

Nekaj te pa vseedno žene naprej. Vsaki vdarec zvona ti postane razložnejši. Vsaki trenotek si bliže domačiji mrtvih. Pred tebov se razsvetli kraj žalosti! Stotine pobožnih düš vidiš, ki močijo s suzami grobove svojih dragih.

„O lübi Jezuš, usmili se pokojnoga oče!“ Očanaš — ki si v nebesah. — Mala, nedužna deca odgovarja pobožno. Pri drugom grobi vidiš jokati za mladim cvetom . . . za detetom, ki še nej sküsilo trpljenja. Vse obdarijo z molitvami te den.

Stopim stopaj dale. Temen prostor. Sve gomile se zagrozijo v temnoj noči. Na grobih ne niedne svečke. Žive dšše ne na tom kraji.

Pitam se, što koli je tü pokopan?!

„Ah, pomagaj nam! Me, zapuščene dšše smo. Nemamo nikoga na sveti, zato tüdi nišče ne moli; zato tüdi ne niedne svečke na našem grobi!“

Ja što pa ste?! Čemi kričite tü nad menov? Jaz vam nesem ničesa vzeo!

„Ah strašno trpimo! Večna pravica nas je zavrgla, čistimo se dšše, ki smo se zavlačile v življenji. Prosi za nas! Vsmili se nas!

Strah i trepet se pollašča našega potnika.

„Što koli govori? Se zgledne okoli. Ve ne vidim niednoga, da bi kričao, niednoga da bi vzdihavao, Malo še prislühnem!

„Joj, kak bi mogo poravnati krivico, ki sem jo včino sosed! Kak je težko breme krivičnosti. Zakaj sem si v življenji prillaščo tüje stvari! — Odpüsti mi sosed! Vse zobston, ne sliši me! O ti Pravičen sodnik, zakaj ne poznaš po smrti vsmilenja!“

Kaj naj to znači: krivico, da bi njem naj odpüsto, pa da bi se ga usmilo? Što si vendar? Povej, ali si telovno bitje, ali si mogoče düh?

Smrten strah se ga polasti. Zbegane poglede meče po vsem pokopališči, sküša zvati na pomoč, misli že pobegnoti, a ne more. Dšše pokojnih so ga priklenile nase.

Da dšše, zapuščene dšše smo. Vse nas poznaš, ar si v življenji živo z nami vküp. Celo ti si bio kriv, da zdaj trpimo, da še ne smemo gledati obličja Pravičnoga.

Naednok se stisne. Kolena se njemi same od sebe pripognejo, glava se skloni, roke sklene v pobožno molitev za vmrle. Postao je iz nevernika pali veren kristjan.

— — —

Mi vsi smo takši potniki — neverniki. Vsi nosimo na vesti krivdo naših pokojnih. Spomni se tüdi ti dnes svojih dragih pokojnih. Naj se združijo naši glasovi v en sam glas: „Gospod, vsmili se dšš v očiščilišči!“

Človek spomni se jih, ar boš tam ednok sam pomoči potreben!

Milost, vsmilenje, moj Jezuš, v zdajšnjih nevarnostih!

Pokrij nas s svojov svetov krvjov!

Amen.

Hišni zakon je svestvo.

Čtete „Novine“, eden ali drugi še mogoče kakši drugi časopis. Ka pišejo novoga? Vnogo, v ednom se vsi strinjajo, da je velika nevolja po vsem sveti.

Pa kaj bi hodili tak daleč. Poglejmo rajši malo po naših vesnicaj. Velike nevole nas terejo. Strašno drago je, ka kúpujemo, poceni, ka odavamo. Davki so veliki, letine slabe. Otave nesmo kosili, hajdino i proso smo pripovali komaj za seme. S strahom čakamo zimo: toplo obleko i obütev bo trebela deci i nam. Kje naj vzememo penezé?

Če bi še bilo samo to! Če ne bo nove obleke i obüteli,

bomo pač staro krpali. Penez nemamo, istina, krüha pa do sitosti. (Bodimo Bogi zahvalni za to dobroto! Dosta lüdi strada po sveti.) Pa vendar kak malokda nam tekne dober rženi krüh, ki nam ga Bog ne reže skopo. Koliko svaje i greha je v naših družinah, koliko skuz očivesnih i skritih! Kak da nega božega blagoslova nad nami.

Kaj je zrok tomi?

Pozabili smo, da je fundament družine, hišni zakon, svestvo.

Vsi znamo, da je Bog stvoro Adama i Evo kak moža i ženo. To je bio prvi hišni zakon. Sam Stvarnik je že pri tom prvom hišnom zakoni določo njegov namen za vse večne čase, rekoč: „Rastita i povnožita se i napunita zemlo!“ To se pravi: Rodita v lübezni deco, iz štere naj izhaja rod za rod, dokeč se ne bo

napunila zemla z njimi, ki mi bodo služili v pokorščini i se s tem zveličali. Zemla i vse, ka je na njej, naj jim bo v službo i last! V novoj zavezi je Jezuš Kristuš hišni zakon povišao v svestvo.

Kaj je hišni zakon?

Poslušajmo sv. Matercerkev, šteroj jedinoj je dao Jezuš Kristuš oblast, da nas vči v veri i jakosti! Hišni zakon je popolna, rodovitna i nerazdružljiva zveza moža i žene.

Zveza moža i žene je prava i popolna, če se njeva düši

Kitajska. Misijska vči v Svatovi starico, štera se je priglasila za sv. krst, na vero katoličansko.

še prle i tesnej združita nego njeva teli. Temelj zveze mora biti močna lübezen, ki ne izvira iz reči, ne iz počütnosti, nego iz globokoga nagnjenja düš. Apoštol pravi kratko: „Nesta več dva, nego edno telo.“

Iz te popolne zveze izvira rodovitnost hišnoga zakona. Kda mladoženec i sneha pri prejemi svestva izrečeta pred Bogom i lüdmí svoj: „Hočem“, sprejmeta prostovolno drug drugoga v last z vsemi jakostmi i slabostmi. Vtrjavati se v jakosti, izravnavati, ka je krivoga, i tak rasti v lübezni do Boga, to je prvo. Drugo i višje pa je: Roditi v lübezni i v pokorščini do Boga deco, jo z dobrotov negovati i z bogaboječnostjov vzgajati.

Nerazdružljivost hišnoga zakona je potrdo sam Jezuš Kristuš z rečmi: „Ka je Bog združo, naj človek ne loči!“

Odlične so vrline i dužnosti hišnoga zakona. Zato ga apoštol po pravici imenuje veliko svestvo.

A Bog bi ne bio neskončno dober, kak je, če bi püsto slabotnoga človeka samoga pri vršenji tak težkih dužnosti. O ve tüdi ne! Stvoriteo sam je pri tom velikom deli majster, mi smo samo njegovo orodje. Kak sodelüje pri rojstvi odličnej nego mi, ar stvari nemrtelno i neskončno lepo düšo, ki njemi je spodobna kak nam deca po teli, gotovo nikaj menje odlično ne sodelüje pri našem trüdi, da bi to dete ohranilo i vrnilo Bogi njegovo lübenko — düšo nezamazano.

Zakaj potem toliko nevol v naših družinah, če je sam Bog z nami? Bog nam nüdi pomoč, če jo hočemo i znamo izprositi. „Trkajte i se vam bo odprlo!“ Živimo, kak nas On vči, ne po navukih slabih lüdi, ne po svojoj pameti, ali bole, nespameti! To je jedino zdravilo i jedina prava pot iz greha i trpljenja. Nazaj k Kristuši i njegovoj Matericerkvi!

*

Pravijo, da je hišni zakon járem. Ne lepa primera, koristna pa. V járem sta vpreženivi kravi. Če obe ednako vlečeta, teče, kak da bi bilo namazano. Če se rivleta sem pa ta po cesti, ar bñ se edna ali druga rada oprostila napora, njima bič poka po hrbtih. Včasih se pa celo voz v grabo prevrne.

Naj nam bo hišni zakon zlati járem, v šterom mož pa žena v prizanesljivoj i potrplivoj lübezni vlečeta zlati voz, pun mirü, sreče i blagoslova božega!

Pa da bi se nam te voz nikdar ne prevgo.

— r —

Bodi mila mi vodnica!

Kaj me sili, da prihajam,
vedno tebe prosit varstva,
da se vnovič ti poklanjam,
zlata krona vsega stvarstva?

Kaj je ona tajna sila,
ki me vodi k tebi, Mati?
Kaj da li zazavam te, Marija,
da brez tebe žalost hoče me obdati?

Vidim, da brez tebe, o Marija,
sveto meni moči nej živeti,
če pomoči tvoje nejmam,
v boli i obvüpi mi je vmreti.

Zato Marija, prosim te prisrčno,
ostani vedno mi lübeča Mati,
Sveta ne daj mi vzlübiti,
v lübezni tvojoj, daj mi zmagüvati.

Po vihernom morji mojega življenja,
ti srečno vodi Mati, čunič moj,
da enkrat v sreči i veselji,
bo večno s teov lübeč te otrok tvoj.

Viktorija Razlagova

Sijajno svedočanstvo od katoličanske cerkvi.

Ime nadpüšpeka *Mar Ivanoisa* je dnes že vsem dobrim katoličanom poznano. Od njega ne pišejo samo razne misijonske novine, nego tüdi drügi katoličanski listi. Pred kratkim časom sam meo sam priliko, da se spoznam s tem človekom v Rimi. Te človek je okoli 60 let star, bistroga pogleda i pun odločnosti. Rojen je od odlične indijske rodbine. Svoje včenje je dovršo na indijskih vseučeliščih i je postao dühovnik i kesnej püšpek. S svojov vučenostjov i s svojim zglednim življenjom si je pridobo velki ugled v vsjoj Indiji.

Jüžna Afrika. Mati mele na domačem mlini kukurco. Lačna deca se komaj včakajo, da dovrši svoje delo. Med tem narodom z uspehom delajo misijonarje.

L. 1930. se je Mar Ivanois odrekeo Jakobitskim zablodam (Jakobiti so krivoverska ločina, štera se je že v 5. stoletji odcepila od katol. cerkve; ne priznava v Kristuši dve naravi — božo i človečo.) i postao katoličanec. Njega je posnemalo na jezere drüghih jakobitov ne gledoč na najveške zapreke, štere so mogli prenesti.

Zdaj se nahaja Mar Ivanois v Rimi, da pokaže sv. Oči svoje delo.

Na pitanje, ka ga je spravilo v krilo katoličanske cerkve, je dao sledeči odgovor: Vnogi razlogi so me overili, da je katoličanska cerkev najsigurnejša pot v nebesa. Ona je jedina prava i v njej edinoj so pravi navuki, štere je Kristuš prineseo na svet. Včenje i premišlavanje, me je zagotovilo, da je bila katoličanska Cerkev edina vretina milosti i da tak ostane tüdi v bodočnosti.

Nadale neje moglo biti skrito pred mojimi očmi, da so vse druge tak zvane „cerkve“ jako slabe, da bi bile sposobne, da spunijo vse ono, ka je Jezuš Kristuš šteo, da napravi prek svoje jedine Cerkve.

Med vsemi verami sam najšeo samo edno edino silo, štera v istini nosi mednarodno obiležje, štera je močnejša od vseh drugih i štera lejko v svojem krili zbere vse ljudstvo, da vse združi i navdehne z ednim edinim duhom i na te način zasigura trajni mir i blagoslov Boži za vse. Takša sila je edino v katoličanskoj Cerkvi, štera edina more dati ljudstvi tak zaželeni mir i zednim njemi zasigura v vsem napredek.

Katoličanska Cerkev nadale drži ravnovesje med oblastjov i poslušnostjov. Pri njoj je nezmotljivost v veri, osebna sloboščina i društveni mir. Jedino v katoličanskih navukaj najdem zadovolna pitanja o družini, državi, napredki i izobrazbi.

Na zadnje so na mene delüvale razne nezdrave prilike v nekatoličanskih cerkvaj. Kak Jakobit sam spoznavao krščanski navuk, ali vseedno ne sam ga mogeo tü pa tam zarazmiti. To me je jako vznemirjalo i davalo nagibe za nadalnje včenje. Osvedočo sam se na konci, da je jedino katoličanska Cerkev pravo svetišče sv. Düha. I gda je do toga prišlo, sam postao katoličan, ar bi inači grozno pogübo svojo düšo. Boža previdnost me je vodila stopaj za stopajom, dokeč sam se ne znajšeo v krili katoličanske Cerkve. H. Str.

Kak se lahko obogatimo za večnost.

Bogastvo je mislim najbolje cenjena svetna dobrina. Stojezero rok se gible nevmorno od jütra do večera, često tüdi ponoči, da si pridobi bogastvo. Vnogi bežijo za njim vse življenje zaman, drugim je pali sreča mila, kak pravijo, da si pridobijo veliko premoženje. Toda ali prinaša bogastvo vistini srečo? Nešteto slüčajov dokazüje nasprotno. Često se je že pripetilo, da je š.o znoro ali da ga je zadela kap, če je obogateo nenadoma. V druge rodbine, ki so živele prle mirno i zadovolno, se je z bogastvom vred naselilo tüdi razkošno življenje i z njim greh — vmorilec prave sreče.

Istina se najdejo ljudje, ki znajo prav lepo vporablati svoje imanje, kak na priliko znani kitajski dobrodelnik Lopahong, toda ti so častne izjeme. Težko je najmre meti veliko bogastvo, pa svojega srca ne navezavati nanje. Zato je naš Zveličar zagrmeo: „Jaj bogatinom!“

Sezna s tem ne trdimo, da bi se ne smelo skrbeti za svetno premoženje, a to se ne sme delati s prepovedami sredstvi i ne v tolikoj meri, da bi se zanemarjala skrb za düšo.

Vnogo je lüdi, ki zemelsko bogastvo zamenjajo s srečov. I vendar je najti več prave sreče v ubožnejših družinah nego pri bogatinih. Koliko brezmejnoga trpljenja se često skriva pod svilenov i baršunastov oblekov! — Ka naj še le pravimo od lüdi, ki si pridobijo bogastvo s krivičnimi sredstvi, kak z vkanlivostjov, tatvinov, uboji, ali krivov prisegov? Te nesrečneže že zdaj grize

črv nemirne vesti i jih bo grizo vso neskončno večnost, če ne poravnajo krivice pred smrtjov. I to bi naj bila sreča? S tem pa nesam povedao, da bi se človek ne smeo veseliti pošteno pridoblenoga bogastva. Nikak ne! Samo svojega srca ne navezuj nanje i vporablaj ga po božoj voli, ovak bodo tudi tebi valale reči Gospodove: „Jaj vam, bogatini!“

Če pa vključ vsej pridnosti i varčnosti ne prideš do blagostanja, ne žaluj i ne zavidaj bogatinom minlivoga premoženja, nego prizadevaj si, pridobiti večno bogastvo. Ve poznaš ono učinkovito sredstvo, s šterim si ga lahko pridobiš. Imenuje se lübezen. Da se boš še bole ogreo zanjo, prečitaj ponovno i s prevdarkom sledeča izvajanja.

I.

Lübi Gospoda, svojega Boga iz vsega svojega srca, iz vse svoje düše i iz vse svoje moči. To je prva i največša zapoved. Ka nas nagible k toj lübezni? Apoštol lübezni sv. evangelist Janoš, pravi: „Dečica, lübimo Boga, ar je on nas prle lübo.“ — Da, lübo nas je že, preden je stvoró svet, On nas lübi zdaj i nas bo lübo vso večnost, če samo vmrjemo v njegovoj milosti. I sv. apoštol Pavel pravi: „On me je lübo i se je darüvao zame.“

Po rečaj sv. Ignacija nej pripravnejšega lesa, da se zaneti ogenj lübezni, nego je les svetoga križa. To se pravi: premišlanje trpljenja Gospodovoga nas najbolje nagible k lübezni božoj.

Boga lahko lübimo iz raznih vzrokov i ravno gledoč na te vzroke različavamo popolno i nepopolno lübezen. Če ga lübimo zato, da bi se zveličali, je to nepopolna lübezen, ar izvira iz samolübjja. Ta lübezen je toti koristna i celo potrebna, da podpiramo svojo slabost, vüpajoč na plačilo i iz strahü pred kaznijov, toda popolna lübezen to nej. Popolna lübezen se toti tudi začenja pri sebi, pa vodi naravnost k Bogi i se zgliedava samo Nanjega.

Ona lübi Boga zavolo Njega samoga, zavolo Njegove neskončne popolnosti i zavolo nebrojnih dobrot, ki nam je izkazüje. Boga lübiti v najvišioj meri je nam navadnim zemlanom nemogoče. Kak vzvišena je bila lübezen sv. Frančiška Asiškoga i sv. Ignacija Lojolanskega, kak ponizna i globoka lübezen sv. Jederte, kak goreča lübezen sv. Terezije. Tak lübijó svetniki, a mi smo samo ubogi grešniki. Toda ne samo goreče brvno, nego tudi najmenjša iskrica je ogenj, i naša lübezen je popolna, če lahko pravimo: „Lübimo Boga črez vse, zavolo njega samoga, ar je neskončno dober i vreden vse naše lübezni.“ Takša lübezen je popolna, ar si ne moremo misliti popolnejšega zroka zanjo. Čeravno mala, lahko postane po vaji vekša i močnejša. Iskrica zaneti vogeó, vogeó zaneti les, celo zeleni i vlažen les, čeprav polagoma. Prav tak je z lübeznostjov.

Izprva je toti naše srce še mrzlo, ali če resno ščemo Boga lübiti i če svojo volo marljivo vadimo v lübezni božoj, bo prle ali sledkar naša lübezen spodobna segrevajočemi i razsvetlujočemi ognji. Kak tolažлива i vzpodbüdna je miseo: Što šče Boga lübiti, Ga lahko lübi. S srcem, to je, s čüstvom lübiti, je često

težko, da celo nemogoče, nemamo čustev vsikdar v svojoj oblasti. Z voljov Ga pa lahko vsikdar ljubimo. Čeravno smo včasih tak hladni i suhoparni, da ne čutimo nikakše lübezni, a če se silimo vršiti djanja lübezni, smo lahko zagotovljeni, da v istini ljubimo Boga, ar odločuje vola, ne pa čustvo. Tüdi najnevolnejši grešnik, ki zavolo svoje krivde ne vüpa zdignoti oči k Bogi, ar toga lübi neizreklivo tüdi dober Bog.

Popolno lübezen moremo obüjati na več načinov. Takša vaja je leko notrašnia, najmre pozdigavanje dühá k Bogi. Z vüstami ali v srci lahko izgovarjamo reči: „Moj Bog, moje vse!“ „Vse za te!“ „Tebi na lübo!“ „Zavolo tebe ljubim bližnega i sebe!“ Naj se glasijo reči etak ali tak, vola i namen odločüjeta. — Kak visoko ceni lübi Bog to vajo, je razvidno iz reči, ki jih je govoru lübi Zveličar častitljivoj s. Benigni Konzolati: „En sam vzdihaj lübezni odvrača jezero bogokletstev.“ „V ednoj sekundi lahko obüdiš djanje lübezni, štera vso večnost trpi.“

Posebno važno pa je, da udejestvüjemo lübezen z žrtvami i samozatajüvanjom. Reči: „O Bog, ljubim te čez vse,“ ne stanejo dosta trüda. Toda svoj križ volno nositi, zatajüvati se, premagüvati skušnjave, to je težko, a zato tüdi vno go vredno. Če v takših slučajih obüdimo namen: „Dober Bog, ti znaš, kak težko prenašam to nepriliko, te križ, te napake bližnjega, i. t. d. a iz lübezni do tebe ščem vse pretrpeti,“ te je naša lübezen prava, ar je volna. Djanja popolne lübezni so tüdi: mučeništvo, pokorščina pod dühovnim poglavarom, oblüba vednoga devištva. Vzrok je lahko vgoniti. To so same žrtve i žrtev je ne toti edini, pa vendar najsigurnejši dokaz lübezni.

Krščansko življenje nam nüdi jezero i jezero prilik vaditi se v lübezni, na priliko premagüvati skušnjave, zatirati preveliko nagnenje ali mržnjo do kakše osebe, prenašati brez pritožbe vročino, mraz, otrüjenost, bolečine, neprilike, krivico, ponižanja i. t. d.

Vsaka takša prilika je zlato zrnce, ležeče na našoj živlenskoj poti. Nabirajmo je pridno, Bogi na čast, sebi i bližnjemi pa na korist. Tak so delali svetniki. —

II.

Popolna lübezen združü najbole grešno düšo neposredno z Bogom, če ma samo trdno volo, spovedati se. Koliko velikih grešnikov je že rešila! „Lübezen pokrije vnožino grehov.“ Če grešnik, ki je vse življenje žalo Boga, obüdi na smrtno vüro popolno lübezen, čeravno samo v srci, se zapro zanjega peklenska vrata i njegova düša je rešena na veke. En vzdihaj lübezni odvaja vso hüdobijo. Toda nišče se ne sme zanašati na spreobrnjenje na zadnoj vüri, to bi bilo predržno zavüpanje v milost božo. Takši človek bi ne dobo potrebne milosti od lüboga Boga. Popolen kes — to znamo vsi — zadostüje za odpüščanje grehov tüdi največšim grešnikom, brez spovedi, če je ta nemogoča, če ma volo spovedati se. Takše požalüvanje pa je samo zato tolike vrednosti, ar vsebüje popolno lübezen. — Da, lübezen boža

je čudežna moč, ki more spreminjati grešnike v svetnike. Čin popolne lübezni nam ne nakloni samo odpüščenja, on nam vrne tüdi zgübljeno zaslüženje, nas postavi pali za dediče nebes i nam pomaga varvati se v bodoče smrtnoga greha. V vekšoj meri nas očiščava tüdi malih grehov, kak povžije ogenj gorivo.

Kak vsako dobro delo, doprinešeno v stani milosti bože, ravnottak zmenjšava popolna lübezen naše časne kazni, v vekšoj meri nam jih zbríše popolnoma. Povrh toga nam povnoži posvečüjoo milost i naše zaslüženje za nebesa. Če se tak navadimo vsa svoja dela opravlati iz lübezni do Boga, kak lepi sad nam zori tekom ednoga dneva! Kak bogati bomo na konci leta, kak še pa koncem našega življenja! Pač zaistino! Če samo resno ščemo, lahko postanemo nebeski milijonarje i milijarderje. Stopnja naše blaženosti v nebesaj bo odvisna od stopnje naše lübezni na zemli.

Afrika. Misijonar pazi na katehumene, ki majo obed. Vsi ti črnici se pripravljajo z velikov gorečnostjov na sv. krst. O keliko je žetve i kak malo je delavcov.

Lübezen boža vpliva jako blažilno na našo düšo. Kak zemelski ogenj segreva i sveti, tak tüdi ogenj lübezni razsvetlüje naš razum, da ležej i globše razumevamo reč božo, da jasnej spoznavamo minlivost i ničnost svetnih dobrin i vrednost milosti. Veliki cerkveni vučeniki so bili veliki svetniki. Sv. Tomaž Akvinski, imenüvan „angelski doktor“, zagotavlja, da si je pred svetim razpelom, to je v premišlavanji lübezni Gospodove, pridobo več modrosti kak iz vseh svojih knjig.

Lübezen boža vpliva tüdi na naše srce i vstvarja istinito blage, nesebične, požrtvävalne značaje. Ona vzdgaja svete otroke, svete device, svete matere i svete dühovnike. Lübezen boža puni

nebesa — i če bi njej bio mogoči vstop v pekeo, bi strašna večna voza ne obdržala niti ednoga voznika.

III.

Vsak kristjan je dužen često obüjati djanja lübezni. To pospešuje božo čast i hasni našoj düši. Popolna lübezen je velika pomočnica v dühovnom boji. Če düša boreč se s sküšnjavov, zazva dobroga Boga na pomoč i zagotavlja, da ga lübi čez vse i da raj vmrje, kak da bi ga razžalila, te jo bo gotovo obvarvao padca, če se samo ne zanaša na lastno moč.

Vnoge dobre düše tožijo, da nemajo časa opravlati raznih pobožnih vaj, ka so preobložene z delom. No, za vajo lübezni pa nej trbe vnogo časa, nega samo dober namen. Že malo deco trbe navajati k lübezni, ve je ravno nedužno detinsko srce najbolje dovzetno za vse dobro. O, če bi se stariši i vzgojitelje zavedali, kak izborno vzgojno sredstvo njim nüdi ravno vaja lübezni, bi se ne zbojali maloga trüda. Drobna knjižica „Mala skrivnost“ i drüga vekša „V šoli Zveličarjevi“, spisao p. Krag, posloveno P. H. Vodenik, vsebüjeta prekrasne zglede, kak blažilno vpliva lübezen boža na detečo düšo. Tüdi delavcom, slüžkinjom i vsem trpinom je vaja lübezni neprecenliv kinč, trnje, potrošeno po njihovoj poti, njim pretvarja v zlate nebeske rožice, štere je bodo osrečavale vso večnost.

Človek bi se razjokao pri misli, koliko se trüdijo i trpijo lüdje v bolnicah, v rüdokopih, na poli i doma brez vsakoga haska za večnost, večkrat ešče v pogübo sebi i drüгим, gda bi si lahko nabrali vnožino neminljivih kinčov. (Dale)

Tri „zlate“ sobote.

Preblaženo Devico Marijo je lübi Bog obdaro z najobilnejšimi milostmi, z največšim dostojanstvom i z največšov mogočnostjov. Zato jo pravoverni kristjani častimo bole kak vse angele i svetnike. Čeravno joj vsakši den skažüjemo čast, vseedno je sobota že od najstarejših časov posebno Mariji posvečeni den. Kak sv. Cerkev to priporača, vidimo iz toga, ar je dočlila posebne molitvi za sobote v breviri, štere dühovniki molijo.

Mati boža je tüdi sama razodela kak prijeten joj je sobotni den. Prikazala se je naimre sv. Simoni Stoki i njemi oblübila, da bodo vse kotrige karmelske bratovščine rešene iz očiščilišča že prvo soboto po smrti, če bodo verno spunjavale naložene njim dužnosti. To oblübo je potrdilo več papov, tak na prilko papa Pij V. z odlokom 15. febr. 1613.

Posebno tri sobote v leti so Marijinoj časti namenjene. Te so po godi sv. nadangela Mihaela (29. sept.). Sküšnja nas vči, da Marija bogato poplača svoje častilce i njim podeli vnoge milosti ravno v teh treh sobotaj. Zatoga volo so začnoli zvati te sobote — zlate sobote.

Š številom tri nas šče najhitrej spomniti na tri bože osebe, štere naj zahvaljavamo za milosti — podeljene našoj nebeskoj Materi, kak tudi za one, štere dobimo po njenih rokaj. Ravno te tri sobote si je odebrala zato, ar jo je sv. nadangel Mihael čuvao pred šatanovim zalezüvanjom skoz celo življenje.

Od začetka te pobožne vaje je eto zapisano: Mati boža se je ednok prikazala svojemi vernomi častilci — casari Ferdinandi III. rekoč: „Znaj, da mi tisti skažüje jako veliko uslugo, ki me pobožno častijo po onih treh sobotaj po dnevi sv. Mihaela, šteri me je brano pred hüdim dühom i me občuvao brez madeža (zamazka) i ohrano angelsko čisto. Naj se zavüpa na mojo milost pa se tolaži z zavestjov, da njemi skažem svojo materinsko pomoč v življenji i po smrti. Čuvala ga bom pred peklenškim neprijatelom.“

Po tom razodetji je zapovedao casar, da se 18. maja 1647. napravi slovesna procesija. Ves casarski dvor, dühovščina, dijaštvo i nepregledna vnožina drüghih lüdi se je vdeležijo te cerkvene slovesnosti.

Pobožna vaja po treh zlatih sobotaj se je hitro širila, posebno v Švici, na gornjem Taljanskom i v Avstriji. Stare listine pišejo, da je bilo l. 1863 v romarskoj cerkvi Marienkirchen na Hausruki telko romarov, da so zavolo velke tesnoče podrli tri spovednice; morali so tudi napraviti ograjo okoli stranskih oltarov, da so dühovniki lahko opravljali sv. daritev.

Eden novejši pisateo pravi v knigici „Čüdežno ozdravljenje Terezije Baumgartner“, da se v njegovoj župniji slovesno opravljajo tri zlate sobote i obrodijo dosta sadü.

Düša krščanska, ki to čteš, ali se ne boš tudi ti odzvala zvanji svoje nebeske Matere, da si s tem zagotoviš njeno varstvo v življenji i v smrtnoj vüri? Gotovo, da ja. Mogoče ne veš, kak naj to včiniš? Glej, če ti dnevno delo ne brani, idi te dni k sv. meši i pobožno primi sv. obhajilo. Včini djanje krščanske ljubezni. Čuvaj se vsakoga, tudi najmenšega greha i verno opravljaj svoje delo v čast božo. Moli sküпно z domačimi sv. rožni venec. Što pa ma doma hišni oltarček z Marijinov podobov, ga lahko okinča i prižge sveče pred njim. Vala pa tudi pri toj priliki znano pravilo sv. Augüština: „Lübi, nato včini, ka ščeš!“ Lübezen ti že pove, s čim naj razveseliš predrago nebesko Mater. Ne pozabi tudi moliti i se žrtvüvati za njeno trpečo deco v očiščilišči i za dühovnike, ar je to Mariji posebno povoli.

Skleni, da boš odsemao vsako leto opravljao to prijetno pobožno vajo i nagibao tudi drüge k tomi. Marija ti bogato poplača!

Širite „Marijin List“!

J. HONTLA

Naši bogoslovci. Naše bogoslovje v Maribori ma letos okoli 80 bogoslovcev. Med temi je okoli 20 iz naše krajine. Molimo zanje i je podpirajmo, da bodo postali goreči delavci Kristušovi!

K Materi se vračajo. Na Angleškem stopi vsako leto v katoličansko Cerkev 10 do 12 jezero anglikancov (anglikanci so angleški protestanti). Med njimi je redno kakši 10 anglikanski duhovnikov. — Ali smo mi hvaležni Bogi, da smo že od rojstva v pravoj veri?

Srečne družine. V Sloveniji sta že dve „zlati knjigi“ punivi imen Srci Jezusovomi posvečeni družin. Zdaj je že za tretjo priglašanih 2835 družin. Presveto Srce Jezusovo, tvoje kraljestvo pridi tudi v naše hiše!

Misijonar — novomešnik. V Indiji v Kurseongi bo 21. novembra posvečeni za mešnika naš slovenski misijonar O. Stanko Poderžaj, jezuit iz Ljubljane. — Molimo, naj Bog da dosta delavcov v misijone!

Cerkev zmaguje! Za vlade sv. očo Pija XI. se je število misijonski duhovnikov povekšalo od 2670 na 4000, katoličani pa so se pomnožili za 6 milijonov. — Ali smo pa mi kaj napravili za razširjenje Kristušovoga navuka, bar z molitvijov, či inace nemremo?

Vrednost sv. obhajila. Na Japanskem je v ednom kraji mešuvao mladi misijonar. Čudno se njemi je vidlo, da so vsi navzoči prijali med mešov sv. obhajilo. Oni pa so pravili: „Vej se pa samo od sebe razmi, ka ide človek pri sv. meši tudi k sv. obhajili“. Tej tak delajo, kak so krščeniki prvoga časa. — Včimo se od njih!

Jezuitje v Maribori. Okt. 16. so posvetili mariborski knezoškof kapelico Srca Jezušovoga, pri šteroj so se naselili jezuitje. Boža dika je s tem znova vnogo pridobila.

Naši misijonarje v Columbiji. Več naših malih misijonarov, ki so se včili v Italiji, je odpotjvalo v Južne Amerike državo Columbijo. Naj je vodi dobro Srce Jezušovo, ka postanejo goreči misijonarje, ka dosta duš rešijo. Naša mila Slovenska krajina ma tak že po celom sveti raztepene goreče duše, ki iščejo božo čast. Moli za stanovitnost vseh.